

Arrest

nr. 207 332 van 30 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI
Place Coronmeuse 14
4040 HERSTAL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt driemaal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS), respectievelijk op 8 juli 2016, 23 januari 2017 en 2 juni 2017.

1.2. Op 27 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Irakees staatsburger en een soenniet van Arabische origine. Wegens de scheiding van uw ouders toen u één jaar was, woonde u gedurende uw ganse leven afwisselend bij uw moeder in Karrada en uw vader in Ameriya.

In april en mei 2015 heeft u twee ontheemde families uit al Anbar geholpen aan een woning in het gebouw van de vader van een vriend van u. In die periode hielp u uw vader af en toe in zijn winkel in al Ameriya. Op 20 juni 2015, toen u onderweg was in een taxi van uw vader in Ameriya naar uw moeder in Karrada, werd u ontvoerd door vier mannen in een zwarte, geblindeerde wagen. U werd gedurende drie dagen vastgehouden, u weet niet waar noch waarom. U werd geslagen, gefolterd en verkracht. U kreeg elke dag pilletjes toegediend waardoor u in slaap viel. Op de derde dag, op 23 juni 2015, had u die pilletjes uitgespuwd. Toen bleek dat op dat moment niemand in het huis was, bent u er in geslaagd om te ontsnappen via het dak. U stopte 's nachts een auto op straat, die u dichtbij al Jama'iya, waar uw oom langs moederskant woont, afzette. De volgende dag belde u uw moeder en uw vader op om te zeggen wat er was gebeurd. Op 30 juni 2015 belde uw vader u om te zeggen dat er een dreigbrief voor u was gekomen. Op die dag besloot u alles in gereedheid te brengen om Irak te verlaten. U verliet Irak op 11 juli 2015 met het vliegtuig naar Istanbul. Via de Balkanroute kwam u aan in België op 29 juli 2015, waar u de volgende dag een asielaanvraag heeft ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, een kopie van uw rantsoenkaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele identiteitskaart, een kopie van de woonkaart van uw grootvader, een originele dreigbrief, foto's van de verwondingen door de foltering, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader, foto's van de slachtoffers van de bomaanslag in Karrada in juli 2016, een kopie van een medisch attest, een link naar een video in verband met de aanslag in Karrada in juli 2016, een origineel psychologisch attest en een USB-stick.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen vreest u vermoord te worden door de sjjiitische milities omwille van uw naam [O.], uw soennitische strekking en het feit dat u twee ontheemde gezinnen uit al Anbar heeft geholpen. Hiervoor haalt u uw ontvoering aan op 20 juni 2015 en een dreigbrief op 30 juni 2015. Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal echter geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus aannemelijk te maken en wel om de volgende redenen.

Vooreerst worden er grote twijfels geplaatst bij uw ontvoering daar u zich flagrant tegenspreekt over wat er zich na uw ontsnapping bij uw oom heeft afgespeeld. Enerzijds verklaart u dat uw oom uw moeder heeft gebeld om te zeggen dat u bij hem was en dat u zelf uw vader heeft opgebeld (CGVS 1, p. 11). Anderzijds verklaart u dat u zelf uw moeder en uw vader heeft opgebeld (CGVS 2, p. 9). Gevraagd wanneer u uw ouders precies opbelde, zegt u dat u uw oom had gezegd dat hij niemand mocht opbellen en dat u de volgende dag zelf uw moeder opbelde (CGVS 2, p. 9). U verklaart zelfs in detail hoe dat gesprek is verlopen (CGVS 2, p. 9). Geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaard had dat uw oom uw moeder had opgebeld, en niet u, antwoordt u dat u met de telefoon van uw oom had gebeld (CGVS 2, p. 9). Wanneer u uw letterlijke verklaring wordt voorgelezen, zegt u tweemaal dat u dat niet zo heeft gezegd (CGVS 2, p. 9). Het vasthouden aan één versie van de feiten is echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid, waardoor deze blijft standhouden. Het afleggen van tegenstrijdige verklaringen over de momenten na uw eigen ontsnapping doet reeds vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van uw vermeende ontvoering.

Vervolgens spreekt u zich eveneens tegen over het contact tussen uw ouders en uw vrienden tijdens en na uw ontvoering. Zo verklaart u enerzijds dat zowel uw vader als uw moeder uw vrienden hebben opgebeld na uw verdwijning en naar u hebben gevraagd, uw moeder had namelijk de telefoonnummers van uw vrienden opgeslagen (CGVS 1, p. 18). Anderzijds verklaart u dat uw vrienden tot op de dag van vandaag niet op de hoogte zijn van uw ontvoering en dat uw ouders nooit in contact hebben gestaan met uw vrienden (CGVS 2, p. 15). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, zegt u dat uw moeder uw vrienden wel heeft opgebeld om te vragen waar u was, maar dat zij uw moeder antwoordden dat ze het niet wisten, waarop uw moeder dacht dat u bij uw vader was. Gevraagd waarom u dan negatief antwoordt op de vraag of uw ouders en uw vrienden ooit in contact met elkaar hebben gestaan,

antwoordt u dat u de vraag niet goed had begrepen (CGVS 2, p. 15). Dergelijke uitleg kan echter bezwaarlijk als afdoende worden beschouwd voor uw flagrante tegenstrijdige verklaringen hieromtrent, zeker omdat u zich hierna in dezelfde context een tweede keer tegenspreekt. Zo wordt u tijdens het tweede gehoor gevraagd of uw moeder hierna nog bijkomend contact had gehad met uw vrienden, waarop u nee antwoordt (CGVS 2, p. 15). Echter, tijdens het eerste interview had u nochtans verklaard dat er na de ontsnapping nog wel degelijk contact was geweest met uw vrienden. Eén van uw vrienden zou namelijk teruggebeld hebben naar uw moeder om te vragen of u intussen terecht was (CGVS 1, p. 19). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u dacht dat er werd bedoeld dat uw moeder een vriend zou hebben opgebeld (CGVS 2, p. 15). Het feit dat u resoluut tweemaal ontkent dat er contact is geweest, terwijl u uw versie dan aanpast al naargelang wat u daarvoor reeds had verklaard is geen afdoende verklaring voor deze flagrante tegenstrijdigheden. Ten derde verklaarde u tijdens het eerste interview dat zowel uw vader als uw moeder uw vrienden hadden opgebeld (CGVS 1, p. 18), terwijl u tijdens het tweede interview verklaart dat het enkel uw moeder was (CGVS 2, p. 15). Hiermee geconfronteerd, ontkent u resoluut dat uw vader ooit in contact zou hebben gestaan met uw vrienden (CGVS 2, p. 15). Ten slotte spreekt u zich voor de zoveelste keer tegen wanneer u enerzijds verklaart dat uw ouders elkaar hadden gebeld om te weten waar u was (CGVS 1, p. 16), en anderzijds verklaart dat uw ouders tijdens uw ontvoering niet in contact hebben gestaan met elkaar (CGVS 2, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u dat u dat niet heeft gezegd (CGVS 2, p. 17). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is geen afdoende verklaring voor uw flagrant tegenstrijdige verklaringen.

De geloofwaardigheid van uw ontvoering wordt verder ondermijnd wanneer u zich tegenspreekt over de meubilering van de kamer waarin u werd vastgehouden. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview dat er een matras, een heel versleten kast en een deur waren in de kamer (CGVS 1, p. 11), terwijl u tijdens uw tweede interview ontkent dat u zou gezegd hebben dat er een kast zou zijn geweest (CGVS 2, p. 10). Het louter ontkennen van het feit dat u dat zou gezegd hebben is geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid, zeker daar u had gespecificeerd om welk soort kast het ging, namelijk een heel versleten kast. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u medicatie neemt om dit incident te vergeten en dat u zelfs uw wachtwoord van uw telefoon bent vergeten (CGVS 2, p. 10). Ter verschoning van uw tegenstrijdige verklaringen en ter staving van uw geheugenproblemen legt u twee medische attesten neer (document 12 en 14). Het eerste medische attest (dd. 14.07.2016) is een standaard medisch attest bestemd voor de procedure tot regularisatie om medische redenen bij de DVZ, van de hand van psychiater Ajamieh Ammar, en vermeldt een analyse betreffende uw psychologische toestand. Het tweede attest (dd. 28.12.2016) is een summier attest van dezelfde psychiater en vermeldt louter het feit dat u beter een individuele woning zou krijgen in het kader van uw moeilijke en chronische psychische toestand en medische behandeling.

Hoewel begrip kan opgebracht worden voor de psychische moeilijkheden die u zou hebben, zijn deze attesten niet van dien aard dat ze een oorzakelijk verband kunnen aantonen tussen uw psychische toestand en uw problemen in Irak. Zo stelt het eerste attest (document 12) dat u werd onderzocht naar aanleiding van uw ontvoering en mishandeling gedurende drie dagen in juni 2015 en dat u sindsdien last heeft van een depressief humeur, slaapproblemen, geheugen- en concentratieproblemen, angstproblemen, verlies van eetlust, etc. Omwille van het feit dat uw medische historiek in dit psychologisch attest gebaseerd is op uw eigen verklaringen, kan bezwaarlijk worden gesteld dat dit document een oorzakelijk verband tussen de door u geschetste context en uw psychologische toestand kan aantonen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat deze medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de aangehaalde feiten uit uw asielrelaas. Zo dient opgemerkt te worden dat dit attest gebaseerd is op verklaringen die door het CGVS als manifest ongeloofwaardig werden beschouwd, namelijk uw ontvoering en foltering (zie supra). Verder wordt er geen melding gemaakt van enig objectief medisch of neuropsychologisch onderzoek dat uw bovenvermelde problemen kan staven. Bijgevolg is dit attest niet van dien aard dat ze een oorzakelijk verband kunnen aantonen tussen uw psychische toestand en uw problemen in Irak, waardoor dit bezwaarlijk als verschoningsgrond kan gebruikt worden voor de flagrante tegenstrijdigheden die uw verklaringen kenmerken. Bijgevolg blijven deze dan ook behouden.

In dit attest wordt verder ook vermeld dat u zich in een depressieve psychische toestand zou bevinden en u mogelijks aan PTSD zou lijden, wat zich uit in uw vermeende geheugenproblemen. Er dient echter opgemerkt te worden dat dit rapport op geen enkele manier substantieert op welke gronden de

conclusies dat u symptomen zou vertonen van PTSD of dat u zou lijden aan geheugenverlies gestoeld zijn. Uit dit attest valt bovendien op geen enkele manier af te leiden hoe lang u reeds bij deze arts in consultatie zou zijn, hoe vaak u op consultatie bent geweest of op welke manier deze consultatie(s) is (zijn) verlopen. Een interventie of hospitalisatie is er op heden echter nog niet geweest of u legt hierover in ieder geval geen begin van bewijs neer. Ook wat betreft de evolutie van de vernoemde pathologieën (zie supra), stelt het attest dat er niet voldoende perspectief is om hierop te kunnen antwoorden. Bijgevolg blijkt niet uit dit attest dat u op regelmatige basis wordt opgevolgd of begeleid. Indien u uw psychologische toestand als verschoningsgrond wil gebruiken voor uw flagrante tegenstrijdige verklaring, dan kan van een asielzoeker op z'n minst verwacht worden dat hij zijn toestand zou staven met uitgebreide psychische attesten, onderzoeken en een objectief vastgestelde diagnose. Dit is in casu niet het geval.

Ook uw tweede neergelegd medisch attest (document 14, dd. 28.12.2016) is niet van dien aard dat het iets zou kunnen wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Zo vermeldt dit attest, noch over uw geheugenproblemen, noch betreffende uw mogelijke PTSD, enige van bovenstaande elementen. In dit document wordt namelijk zonder verdere uitleg geopperd dat u omwille van uw ernstige en chronische psychische problematiek, alsook uw medische behandeling, een individuele woning zou krijgen. Uit dit attest blijkt echter geen objectief medisch of neuropsychologisch onderzoek dat uw geheugenproblemen of uw mogelijke PTSD zou kunnen staven. Bovendien toont dit attest evenmin een causaal verband aan met uw verklaringen betreffende uw vrees voor vervolging in Irak. Het Commissariaat meent op grond van bovenstaande vaststellingen dat deze attesten niet kunnen worden gezien als een verschoningsgrond voor de tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw relaas. Ook dit document kan de geloofwaardigheid van uw relaas dus niet herstellen.

Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat u pas tijdens het tweede interview op het CGVS, anderhalf jaar na uw aankomst in België en een half jaar na uw eerste interview op het CGVS, gewag maakt van mogelijke geheugenproblemen. Zo dateren deze attesten van 14 juli 2016, welgeteld een jaar na uw aankomst in België, en het tweede van nog een half jaar later. Bovendien haalt u deze problemen pas aan wanneer u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen, hoewel u daarvoor tijdens het interview vlot kon antwoorden op de vragen en geen melding maakte van eventuele geheugenproblemen. Er wordt echter op gewezen dat u gedurende uw ganse eerste interview op het CGVS, noch tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gewag heeft gemaakt van eventuele geheugenproblemen. U legde dit attest overigens enkel voor nadat u werd gevraagd uw lichamelijke letsels te laten attesteren door een arts. Naast het feit dat u geen enkele melding maakt van dergelijke problemen, verklaart u ook dat u door uw advocaat werd aangeraden om naar een psycholoog te gaan (CGVS 1, p. 10). Hoe dan ook, tijdens het eerste interview op het CGVS bleek u overigens geen enkele moeite te hebben om de verschillende aspecten van uw verhaal, zoals de omstandigheden van uw ontvoering, uw ontsnapping, situatie bij uw oom na uw ontsnapping, en de verschillende data en tijdstippen van sleutelmomenten in uw relaas op een coherente en gedetailleerde manier te vertellen. U maakte hierbij op geen enkel moment melding van eventuele geheugenproblemen. Het feit dat u deze geheugenproblemen, gestaafd met twee medische attesten, als verschoningsgrond wil aanwenden voor uw tegenstrijdige verklaringen, is op z'n minst opmerkelijk te noemen.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat uw dokter bovenstaand eerste attest heeft opgemaakt in het kader van een 9-ter procedure. Deze procedure staat echter los van de asielprocedure. Aangezien hierboven werd geargumenteed dat de door u neergelegde attesten geen oorzakelijk verband kunnen aantonen tussen uw psychische problemen en uw problemen in Irak, houden deze medische redenen ook geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Verder verklaart u dat u tijdens uw ontvoering werd gefolterd en verkracht. Daar er reeds twijfels werden geuit bij de geloofwaardigheid van uw ontvoering zelf, dienen ook hier vraagtekens worden geplaatst. De geloofwaardigheid van deze foltering en verkrachting wordt echter verder ondermijnd door de volgende vaststellingen.

Allereerst wordt de geloofwaardigheid van uw vermeende verkrachting wordt compleet ondermijnd door uw flagrant tegenstrijdige verklaringen hierover. Zo verklaarde u enerzijds tijdens uw eerste interview dat u de tweede dag pilletjes toegediend kreeg, u nog half bewust was, iemand hoorde zeggen dat ze uw T-shirt moesten uitdoen, dat u iemand u voelde betasten en dat u in uw onderbroek wakker werd de volgende dag (CGVS 1, p. 17). Anderzijds verklaarde u tijdens uw tweede interview dat u helemaal naakt zonder iets aan werd (CGVS 2, p. 8, 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zegt u dat u toen niet alles in detail kon uitleggen omdat er u geen details werden gevraagd (CGVS 2, p. 13). Dergelijke uitleg is echter geen afdoende verklaring voor uw tegenstrijdige verklaringen daar u tijdens het eerste interview uit eigen beweging had verklaard dat u enkel uw onderbroek aanhad (CGVS 1, p. 17). Bijgevolg houdt deze tegenstrijdigheid stand en doet deze verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verkrachting, zo ook uw ontvoering. Daarnaast verklaarde u dat er voor de eigenlijke verkrachting geen enkele aanwijzing was van wat er toen zou gebeuren, zo zouden uw ontvoerders zich nooit op een andere manier gedragen hebben bij u (CGVS 2, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat u eerder had verklaard dat iemand uw T-shirt had uitgedaan en u was beginnen te betasten, antwoordt u tweemaal dat het onmogelijk is dat u dat zou hebben gezegd (CGVS 2, p. 13). Het louter blijven ontkennen dat u zoiets zou hebben gezegd en het vasthouden aan één versie van de feiten is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke flagrante tegenstrijdigheid waardoor deze standhoudt en bijgevolg de geloofwaardigheid van deze ontvoering en verkrachting zwaar ondermijnt. Van iemand die werkelijk werd verkracht, kan verwacht worden dat hij zich op z'n minst niet tegenspreekt over wat er zich afspeelde voor de verkrachting wat in casu niet het geval is. Daarnaast kan u ook niet doorleefd vertellen over de verkrachting zelf en kan u geen concrete elementen aanreiken om deze verklaringen te staven (CGVS 2, p. 12-13). Gevraagd om uw gevoel na de verkrachting te beschrijven, zegt u dat u het gevoel had dat u was verkracht, maar zegt u tweemaal dat u dat niet kan beschrijven (CGVS 2, p. 13). Van iemand die beweert verkracht te zijn geweest, kan op z'n minst verwacht worden dat hij zijn gevoel bij dergelijke traumatische gebeurtenis kan beschrijven. Dit is in casu niet het geval waardoor de geloofwaardigheid van uw verkrachting ernstig in het gedrang wordt gebracht.

Daarbij bent u er niet in geslaagd om doorleefd en gedetailleerd over uw foltering te praten. Gevraagd om uw foltering in detail te bespreken, antwoordt u dat u uw ontvoerders vroeg waarom u werd ontvoerd, dat u daarop werd geslagen en dat het erger werd naarmate u meer vragen stelde. Nogmaals gevraagd om verder in detail te treden, antwoordt u dat ze u met hun handen en met een kabel sloegen op uw rug en dat het erger werd. Gevraagd hoe vaak u met de kabel werd geslagen, zegt u 'veel' (CGVS 2, p. 10). Gevraagd hoeveel, zegt u meer dan één keer (CGVS 2, p. 11). U blijft echter steken in vage en niet-gedetailleerde verklaringen over deze nochtans traumatische gebeurtenis. Ook over hoe u dan werd geslagen kan u niet in detail treden (CGVS 2, p. 11). Nogmaals gevraagd om dergelijke situatie te beschrijven, blijft u vaagweg herhalen dat u werd geslagen tot u flauwviel en dat ze u daarna een pilletje gaven (CGVS 2, p. 11). Verder kan u zich ook niets speciaals herinneren van tijdens uw ontvoering en kan u geen voorbeeld geven van iets wat u is bijgebleven (CGVS 2, p. 11-12). U zegt wel dat uw foltering en uw verkrachting u zijn bijgebleven. Dit kan echter bezwaarlijk als een detail worden aanzien, waardoor uit uw verklaringen niet blijkt dat u doorleefd en gedetailleerd kan vertellen over uw ontvoering. Van iemand die gedurende drie dagen werd ontvoerd, een traumatische ervaring, kan verwacht worden dat er hem bepaalde dingen zijn bijgebleven of dat hij bepaalde dingen heeft opgemerkt, wat in casu niet het geval is. Deze vaststelling bevestigt dan ook het gebrek aan geloofwaardigheid van dit gegeven.

U staaft uw foltering met foto's van uw wonden (document 8; USB stick document 13/C) –deze foto's zijn eveneens te zien op de door u neergelegde USB-stick – en een medisch attest (document 12). Wat betreft uw psychologische toestand omwille van deze feiten, wordt verwezen naar bovenstaande argumentering (zie supra). Wat betreft de foto's van uw verwondingen dient opgemerkt te worden dat, naast het feit dat u onherkenbaar bent op deze foto's, hieruit niet valt af te leiden in welke omstandigheden u deze verwondingen heeft opgelopen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat documenten enkel enige bewijswaarde toegekend wordt indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Zoals aangetoond is dit in casu niet het geval.

Aangezien er aan uw ontvoering, foltering en verkrachting geen geloof kan gehecht worden door het CGVS, kan er verder ook aan de dreigbrief net omwille van uw ontsnapping na uw ontvoering geen geloof gehecht worden. U had hierover namelijk verklaard dat u twee ontheemde families uit Anbar had geholpen, u om die reden werd ontvoerd en dit de reden was om alles achter te laten (CGVS 2, p. 4). Wat betreft de dreigbrief die u ter staving hiervan neerlegt, dient opgemerkt te worden dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen. Zoals reeds omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval.

Verder verklaart u dat uw leven in gevaar is in Irak omwille van uw naam [O.] (CGVS 1, p. 11, 14; CGVS 2, p. 3, CGVS 3, p. 7). U staaft uw vrees met een USB-stick (document 13/B), waarop 8 foto's staan van mensen met spandoeken met beledigingen over de naam [O.] en leuzen over de naam [O.] op straat geschreven. U verklaart dat u gewoon wil aantonen of bewijzen hoe iemand met de naam [O.] wordt behandeld en om te tonen hoe zij gevisieerd en benaderd worden (CGVS 3, p. 7). Deze foto's hebben echter geen betrekking op uw eigen persoon, u heeft ze namelijk op het internet gevonden. Over één foto weet u waar ze werd genomen, over de andere foto's weet u niets (CGVS 3, p. 7). Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade omwille van uw naam [O.], is niet voldoende om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekers om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Zoals hieronder wordt aangetoond, bent u hierin niet geslaagd (zie infra).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u als hoofdredenen voor uw vertrek uit Irak uw ontvoering en foltering aanhaalde en u het probleem van uw naam pas als derde vervolgingsfeit opwerpt. Het feit dat deze twee andere bedreigingen reeds manifest bedrieglijk werden bevonden, worden ook sterke twijfels geuit bij dit derde aangehaalde probleem.

Ter staving van uw vrees ten gevolge van uw naam [O.] verklaart u dat u aan checkpoints werd gepest, niet met respect werd behandeld, dat men uw identiteitskaart op de grond gooide en dat u die zelf moest oprapen. De taxi's die u nam om bijvoorbeeld naar uw oom of naar vrienden buiten te gaan, werden vaak gestopt waarna u te voet verder moest gaan (CGVS 1, p. 11-12; CGVS 2, p. 3-4; CGVS 3, p. 5). U ging dus niet zo vaak buiten omwille van deze omstandigheden (CGVS 3, p. 2). U bent er echter niet in geslaagd om een gegronde, actuele en persoonlijke vrees aan te tonen in verband met deze problemen en dit om onderstaande redenen.

Wat betreft uw verplaatsingen in Bagdad verklaart u het volgende: u ging met de auto naar uw werk in de wijk Nazimiya, in uw eigen wijk Karrada; daarnaast ging u ook meermaals per week naar de fitness, ook in uw eigen wijk Karrada. Aangezien u zich in uw eigen wijk verplaatste voor deze activiteiten passeerde u geen checkpoints, er waren er namelijk geen binnen uw eigen wijk, en u kende dus geen problemen in dit verband (CGVS 3, p. 2-3). Verder sprak u soms af met uw vrienden en ging u met hen naar een restaurant, ook dit binnen uw eigen wijk in Karrada (CGVS 3, p. 3). U verklaart dat u in het centrum woonde, met andere woorden Karrada, en dat alles daar aanwezig was. U bevestigt dat uw leven zich vooral afspeelde binnen Karrada, nl. uw hobby's, woonplaats, werk en uw vrienden (CGVS 3, p. 4). Indien u Karrada wel moest verlaten, dan pas moest u checkpoints passeren, bvb als u met uw vrienden naar een andere wijk wou gaan (CGVS 3, p. 3). Uit uw verklaringen blijkt dat u enkel naar andere wijken ging, bvb el Dora en el Ameriya, tijdens uw vrije tijd, ongeveer vier à zes keer per maand, om met uw vrienden te gaan shoppen, boodschappen te doen of om op restaurant te gaan (CGVS 3, p. 3). U ging ook af en toe naar uw vader in de wijk Ameriya, uw ouders leefden namelijk gescheiden in verschillende wijken (CGVS 3, p. 3). U verklaart dat u zich naar andere wijken verplaatste met de taxi en dat dit meestal problemen met zich meebracht (CGVS 3, p. 3). Zo lieten ze u vaak stoppen, stelden ze u enkele vragen, onnodige vragen, en lieten ze u daarna gaan (CGVS 3, p. 3). U verklaart dat, om naar de wijk van uw vader te gaan, iedereen werd gecontroleerd aan het hoofdcheckpoint van al Ameriya (CGVS 3, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt echter dat het mogelijk was om met het openbaar vervoer naar uw vader te gaan. U geeft aan dat u dit wel eens gedaan heeft, maar dat dit een beetje moeilijk en lang was (CGVS 3, p. 5). U heeft echter nooit problemen gekend wanneer u op deze manier bij uw vader op bezoek ging (CGVS 3, p. 5). Gevraagd waarom u dan niet vaker het openbaar vervoer nam, u gewezen op het feit dat u aangaf dat checkpoints voor u meestal problematisch waren, zegt u dat het openbaar vervoer langer duurt voor u, dat u dan aan de ingang van Ameriya moet uitstappen en dat u dan te voet verder moet gaan (CGVS 3, p. 5). Gevraagd of het voor u toch niet de moeite was om het openbaar vervoer te nemen om zo mogelijke risico's te ontlopen, zegt u dat u er zo nog niet had over nagedacht omdat een taxi makkelijker en sneller was (CGVS 3, p. 5). Gevraagd of het risico om met de taxi te gaan in uw hoofde dan niet te groot was, verklaart u dat u met de taxi nooit problemen heeft gekend in principe en dat u altijd gewoon antwoordde als u aan checkpoints vragen werden gesteld (CGVS 3, p. 5). Dit gebeurde ongeveer drie keer. Gevraagd of er ooit iets anders is gebeurd aan een checkpoint op weg naar uw vader, zegt u van niet. Ze stelden u enkel vragen op een provocerende manier, waarna ze uw identiteitskaart op de grond gooiden en u

verder mocht gaan (CGVS 3, p. 5). Verder verklaart u dat u ongeveer tien keer problemen heeft gekend aan checkpoints met uw vrienden (CGVS 3, p. 5). Zo werd u één keer gestopt, werd iedereen in de auto gecontroleerd, moest u als enige uitstappen en hebben ze uw vrienden met de auto laten verder rijden. U moest als enige te voet verder gaan (CGVS 3, p. 5). Gevraagd welke incidenten er nog waren, zegt u dat het altijd van dezelfde aard was, altijd op die manier benaderd of geïnterviewd worden. U werd nooit permanent vastgehouden of fysiek aangevallen (CGVS 3, p. 5). Deze door u aangehaalde problemen aan checkpoints kunnen echter bezwaarlijk als voldoende zwaarwichtig worden gezien om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De zwaarwichtigheid van deze problemen aan checkpoints omwille van uw naam wordt verder op de korrel genomen wanneer blijkt dat u amper moeite deed om deze problematische situaties te vermijden of om uw levensstijl omwille van het mogelijke risico hieraan verbonden op één of andere manier aan te passen. Gevraagd of uw uitstapjes met uw vrienden naar andere wijken noodzakelijk waren en of u hiervoor niet elders kon gaan, zegt u dat het over specifieke winkels gaat waar men bepaalde dingen kan vinden, of over toeristische plaatsen (CGVS 3, p. 4). U wou overigens ook niet altijd op dezelfde plaats blijven, met andere woorden uw eigen wijk Karrada (CGVS 3, p. 4). Gevraagd waarom u naar die andere wijken bleef gaan nadat u reeds problemen had gekend, zegt u dat u met die 'tien keer' 'maandenlang' bedoelt en dat u de wijk wel af en toe moest verlaten aangezien u niet altijd dezelfde routine wilde volgen (CGVS 3, p. 6). Dergelijke uitleg is echter allerm minst afdoende voor het feit dat u wel degelijk de mogelijkheid had om zich aan deze risico's te onttrekken, maar u hieraan maar weinig belang hechtte. Zelfs wanneer u aanhaalt dat u gehoord heeft van een persoon met de naam [O.] die werd vermoord, blijkt uit uw verklaringen niet dat u uw gedrag op één of andere manier heeft aangepast (CGVS 3, p. 7). Echter, het feit dat u uw wijk bleef verlaten tot op het moment van uw ontvoering (CGVS 3, p. 7) en dat u ook met de taxi naar uw vader bleef gaan in plaats van met het openbaar vervoer, wijst op een gedrag dat op geen enkele manier overeen valt te stemmen met het gedrag van iemand met een gegronde, persoonlijke en actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg bent u er niet in geslaagd om deze vrees aannemelijk te maken.

Gevraagd of uw problemen zich dus enkel voordeden wanneer u zich buiten uw eigen wijk verplaatste, zegt u dat u ook binnen Karrada voorzichtig moest zijn (CGVS 3, p. 4). U legt uit dat u geen checkpoints passeerde om naar uw werk of om naar de fitness te gaan, maar dat als u met vrienden naar andere wijken wou gaan, u wel langs checkpoints kwam (CGVS 3, p. 4). U bent er echter niet in geslaagd om aan te tonen dat u binnen uw eigen wijk Karrada problemen zou hebben gekend omwille van uw naam. Bijgevolg ziet het CGVS niet waarom u uw leven niet verder zou kunnen zetten binnen uw eigen wijk, zoals u bovendien grotendeels al deed (zie supra) en de verplaatsingen buiten uw eigen wijk bezwaarlijk noodzakelijk kunnen worden beschouwd.

Uiteindelijk haalde u ook een vrees aan omwille van uw soennitische strekking (CGVS 3, p. 7). U verklaart dat u niet met sjiieten kon blijven leven, zo bent u met school gestopt (CGVS 2, p. 3-4; CGVS 3, p. 4). U verklaart dat de leerkrachten geen respect toonden. Zo lieten ze u met opzet niet slagen op een test waarvan u zeker was dat u alles correct had beantwoord, in tegenstelling tot uw sjiitische vrienden (CGVS 2, p. 4). Er dient echter opgemerkt te worden dat deze feiten bezwaarlijk als voldoende ernstig kunnen beschouwd worden om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden aanzien. Gevraagd of u ooit nog andere problemen heeft gekend omwille van uw strekking alleen, zegt u dat u eigenlijk niet zo religieus bent. Als u meer religieus zou worden, zou u ondertussen al dood zijn geweest (CGVS 3, p. 8). Uit uw verklaringen valt echter op te maken dat u de islam niet nadrukkelijk praktiseert, waardoor bezwaarlijk kan worden gesteld dat dit element voor u problemen zou opleveren bij terugkeer in Irak.

Gevraagd wat u verder vreest in verband met uw naam bij een eventuele terugkeer naar Bagdad, zegt u dat de laatste jaren, sinds de aanval van Daesh, soennieten bijna overal ontheemd zijn, ze worden vervolgd, en vooral ook mensen met de naam [O.]. U verklaart dat de checkpoints waar u stopte, nu bemant worden door de (sjiitische) milities en de overheid samen en je helemaal niet meer gerust kan zijn (CGVS 3, p. 5-6). Echter, zoals hierboven gesteld, bevestigde u dat het grootste deel van uw leven zich in uw eigen wijk, Karrada, afspeelde en dat u hier geen checkpoints moest passeren. Uw overige verplaatsingen naar andere wijken werden eerder reeds bestempeld als niet noodzakelijk. Bijgevolg wijzigt dit element niets aan bovenstaande analyse.

Ten slotte haalt u terloops ook nog aan dat tijdens de aanslag in Karrada van 3 juli 2016 20 van uw kennissen zijn omgekomen (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 2). U staft uw relaties met deze mensen met de volgende documenten: print screens van Facebook, alsook een USB-stick met print screens van

Facebook accounts van uw vrienden (document 11, 13/A). De video's waarover u het heeft zijn echter niet terug te vinden op deze USB-stick. Gevraagd wat u met deze foto's wil aantonen, zegt u dat de wijk Karrada niet veilig is en dat er problemen zijn, aanslagen en het moeilijk is om daar te blijven leven (CGVS 3, p. 8, 9). Ook met de meest recente aanslag in uw wijk, drie dagen voor uw derde interview, die u ter staving van uw vrees aanhaalt, wil u bewijzen dat uw wijk onveilig is (CGVS 3, p. 9). Bovendien blijkt uit informatie ter beschikking van het CGVS (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) dat deze aanslagen door Daesh werden opgeëist en deze tegen de sjiieten waren gericht, niet tegen de soennieten. Hoewel er uiteraard begrip wordt opgebracht voor uw situatie na het overlijden van uw kennissen en vrienden, dient opgemerkt te worden dat deze verliezen kaderen in het veralgemeende geweld in Bagdad, waarvoor naar de onderste paragrafen van deze beslissing wordt verwezen (zie infra).

Uit bovenstaande verklaringen blijkt niet dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert noch dat er in uw hoofde een risico bestaat op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, een kopie van uw rantsoenkaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele identiteitskaart, een kopie van de woonkaart van uw grootvader, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder en een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader. Deze documenten hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw familieleden waardoor deze niets aan bovenstaande analyse kunnen veranderen. De originele dreigbrief werd hierboven reeds besproken (zie supra). Ook de foto's van uw wonden en de psychologische attesten werden hierboven reeds besproken (zie supra). De foto's van de slachtoffers van de bomaanslag in Karrada werden hierboven reeds besproken, alsook de inhoud van de USB stick (zie supra).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning

van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio’s in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een

oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift en stukken

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van de artikelen 26 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het non refoulement beginsel en van het recht van verdediging.

Wat betreft het eerste onderdeel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, zet verzoeker concreet uiteen:

“De motivering van de bestreden beslissing omtrent de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas is niet passend. De bestreden beslissing gaat uit van een appreciatiefout. Verzoeker heeft zijn relaas op

een zeer spontane en gedetailleerde wijze afgelegd. Hij heeft ook veel documenten voorgelegd. Zij relaas overeenstemt met de algemene informatie.

Verzoeker heeft een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen tegen zijn persoon uitgeoefend.

Het CGVS motiveert zijn beslissing op basis van enkele tegenstrijdigheden in de verschillende gehoor van verzoeker. Met dit verband, eerst dient te worden benadrukt dat verzoeker drie keer werd verhoord door de tegenpartij.

Bovendien heeft verzoeker verschillend medische attesten om zijn psychische problemen te bewijzen. Meneer A. T. lijdt aan zware psychologische problemen (PTSD), hetgeen verklaart waarom hij geheugenproblemen heeft. Hij vergeet soms details van zijn relaas.

Uit een constante rechtspraak van het Europese Hof van mensen blijkt uit dat de tot staving van een asielaanvraag overgelegde medische certificaten, aan een grondige onderzoek moeten worden onderworpen. (CEDH, R.C. c. Zweden, 9 maart 2010 et CEDH, MO. M. c. Frankrijk, 18 april 2013).

CGVS had zich bewust moeten zijn van de psychologische problemen van de verzoeker en bijgevolg, moest de asielaanvraag van Meneer A. T. met de grootste zorgvuldigheid en zekere flexibiliteit onderzoeken.

Inderdaad, gaat het er niet om aan te tonen dat de problemen van de verzoeker daadwerkelijk zijn. Dat is niet het geval. Wat wel het belang is, is de capaciteit van de verzoeker te evalueren om adequate de gestelde vragen te beantwoorden. Ook rekening moet worden gehouden met de invloed van de psychologische stoornissen van de verzoeker op het verloop van het gehoor en op zijn vermogen om een coherent relaas te doen.

In casu, zou de psychische gezondheid van de betrokkene een invloed op zijn gehoor kunnen hebben gehad. Zijn toestand kan een schadelijk effect kunnen hebben op zijn vermogen om de feiten waarop zijn asielaanvraag is gebaseerd te verklaren. Dit zou de reden kunnen zijn waarom hij enkele tegenstrijdigheden heeft gedaan.

In dit verband, heeft Uw Raad herhaaldelijk beoordeeld dat de psychologische toestand van een asielaanvrager in aanmerking moet worden genomen. In een arrest n°85.159 dd. 24 juli 2012 werd geoordeeld dat : « Aussi, le Conseil estime que la partie défenderesse ne pouvait pas simplement écarter ce rapport médical sans en intégrer les conclusions dans l'examen de la crédibilité des déclarations du requérant. Il estime dès lors nécessaire une nouvelle audition du requérant par la partie défenderesse et un nouvel examen des faits tenant compte de l'état psychologique du requérant ».

Er werd ook beoordeeld in een arrest n° 104 205 du 31 mai 2013 dat « qu'il ne peut a priori être exclu que l'état de santé de la partie requérante ait influencé le déroulement de cette audition et la qualité de ses dépositions » (punt 5.3.1).

Meer recentelijk, heeft Uw Raad er in dit verband op gewezen dat « Le Conseil note qu'il n'apparaît pas que la situation de santé mentale de la requérante ait fait l'objet d'un examen rigoureux par la partie défenderesse alors que certains documents fournis mentionnent notamment qu'elle a subi très fortement les conséquences d'un état de stress post-traumatique. A.u vu de la gravité des maux dont souffre la requérante, qui n'apparaissait pas à ce point dans le contexte de sa première demande d'asile, le Conseil s'interroge aussi sur la capacité de cette dernière à présenter avec cohérence le récit des événements, présentés in fine comme vrais, qui l'amènent à demander la protection internationale. Il juge nécessaire de prendre la présente demande d'asile en considération et d'examiner cette demande avec toute les précautions requises par l'état de santé mentale de la requérante. Un examen approfondi de toutes les circonstances de vie de la requérante en Belgique est nécessaire en vue de donner une réponse à sa demande de protection internationale »

Om de hierboven vermeld redenen is de verzoeker van mening dat CGVS geen rekening met de psychologische toestand heeft gehouden.

Daarna, "Onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden om de status te weigeren en heeft de interviewer de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren."

Volgens UNHCR : "Tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier." (paragraaf 199 UNHCR Handboek

De aangehaalde tegenstrijdigheden zijn niet 20 belangrijk en volstaan niet om de asielaanvraag van de verzoeker te verwerpen.

Er dient rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: (...)"

Verzoeker heeft gedetailleerd verklaringen gedaan over de mishandeling dat hij heeft ondervonden. Hij werd zware geslaagd, gefolterd en verkracht door onbekende mannen. Het feit dat het relaas van

verzoeker mbt deze ontvoering weinig doorleefd was, is bovendien een subjectieve interpretatie van de CGVS. De tegenpartij gelooft niet aan zijn aangehaalde problemen omwille van zijn vaag verklaringen betreffend de bedreiging. Nochtans uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoeker heeft getracht alle vragen van de tegenpartij te beantwoorden.

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Uw Raad heeft reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen « sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; que dans le cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou sur la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la causes qui sont, par ailleurs tenus pour certains. »

« Il est possible qu'après que le demandeur se sera sincèrement efforcé d'établir l'exactitude des faits qu'il rapporte, certaines de ses affirmations ne soient pas prouvées à l'évidence... un réfugié peut difficilement "prouver" tous les éléments de son cas et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels.

Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute.»

De verzoeker vertoont dat hij een verhoogd risicoprofiel bezit in Irak. Hij volhardt in zijn afgelegde verklaringen over zijn vrees voor vervolging.

Op grond van het voorafgaand luidt de conclusie dat er in Irak een gegronde vrees bestaat voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In geval van terugkeer zal Meneer A. T. geen toegang tot bescherming tegen vervolging genieten.”

Wat betreft het tweede onderdeel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, wordt het middel weergegeven als volgt:

“Indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, meent hij dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker vraagt dat hem de subsidiaire bescherming wordt herkend in overeenstemming met het artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

(...)

Het artikel 3 EVRM luidt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. » Deze wetsbepaling vereist dat een grondige onderzoek moet worden uitgevoerd betreffend situatie van de verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. (EVRM MSS t. België en Griekland, 21 januari 2011; Y t. Rusland, 4 december, 2008 ; Saadi t. Italië, 28 februari 2008; Vilvarajah en anderen t. het Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; Cruz Varas en Andere c. Zweden, 20 maart 1991). Het artikel 3 EVRM komt overeen met alinea b) van het artikel 48/4, §2). (RW n° 128 564, n° 128 540, n° 128 565 dd 2 september, 2014).

Er zij op gewezen dat het artikel 3 EVRM in samenhang met artikel 1, bepaalt dat lidstaten maatregelen moeten nemen om te voorkomen dat mensen onder hun jurisdictie « ne soient soumises à des tortures ou des traitements inhumains ou dégradants, même administrés par des particuliers » (EVRM, 3.9.98, § 22 ; Arrest Chahal t. Royaume-Uni, 15.11.96 ; EVRM, 29.4.97, req. 24573/94, H.L.R. t. Frankrijk ; het bovengenoemde arrest bepaalt dat « en raison du caractère absolu du droit garanti, la Cour n'exclut pas que l'article 3 trouve aussi à s'appliquer lorsque le danger émane de personnes ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique » (§40)).

De Raad Van State heeft beoordeeld in een arrest n° 96.643 dd. 19 juni 2001, dat het artikel 3 EVRM « impose aux Etats parties à la Convention le devoir, non seulement de ne pas violer le droit protégé par cette disposition, mais aussi de prévenir les violations de ce droit » (R.S., n° 96.643, 19 juni 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154-155).

Deze wetsbepaling, in samenhang met het artikel 62 van dezelfde wet, en artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verplicht CGVS te motiveren door rekening houdend met de situatie van de verzoeker, de omstandigheden in het land van herkomst en de in het administratief dossier overgelegde documenten

Het beginsel van goed bestuur verplicht de autoriteiten zich op de hoogte te stellen alvorens een besluit te nemen. (RW n° 115 993 dd 19 december 2013).

Raad Van State heeft het zorgplicht omschreven als : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (R.S., 23 februari 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (R.S., 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (R.S., n° 220.622 van 17 september 2012).

In casu, op een individuele basis, bestaat er een hoge risico, voor de verzoeker, om slachtoffer te worden van geweld, meer nog om gedood te worden omwille van zijn naam. Deze handelingen zijn gemakkelijk beschouwd als onmenselijke en vernederende mishandelingen omwille hun ernst, die kunnen grond zijn van het artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Bovendien, op een algemene basis, motiveert CGVS de beslissing op basis van de situatie in Irak, en in het bijzonder, in Bagdad en op basis van beschermingsstatus op grond van het artikel 48/4, § 2, c).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie, in het arrest Diakité, omschrijft de notie internationaal of binnenlands gewapend conflict als « een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. » (CJUE, Diakité, § 28).

De verwerende partij trekt niet in twijfel in de bestreden beslissing het bestaan van een gewapend conflict in Irak en in Bagdad; dat er hevige gevechten plaatsvinden (bomaanslagen, ontvoeringen, moorden, ...) waarvan burgers de eerste slachtoffers worden. Het CGVS betwist ook niet dat er een gewapend conflict plaatsvindt in alle wijken van Bagdad. Echter is de tegenpartij van mening dat de hoofdstad van Irak niet wordt geteisterd door willekeurig geweld op dit moment.

Uit andere bronnen blijkt ook dat : « Irak est le pays qui subit le plus grand nombre d'attentats perpétrés par Daesh. 1/4 l'hôpital de Bagdad, victimes civiles et militaires se croisent sous le regard des médecins qui se sentent, de plus en plus, en première ligne. (...) Irak est le pays le plus touché par les attentats commis par Daesh, au point que de nombreux médecins ont fini par s'exiler, craignant pour leur propre sécurité. (...) "Ily a beaucoup de médecins qui quittent le pays parce que c'est trop difficile. On risque d'être tué ou agressé alors beaucoup préfèrent s'enfuir", déplore-t- il!

« Au moins onze personnes ont été tuées et 33 blessées aujourd'hui dans un attentat suicide perpétré par le groupe Etat islamique (EI) près d'un centre commercial au sud-est de Bagdad, selon un nouveau bilan donné par la police »

« In de Iraakse hoofdstad Bagdad is vannacht nog een tweede bomaanslag gepleegd, na een aanslag op een populair ijssalon. Dat zegt persagentschap Reuters. Daarbij zouden zeven mensen omgekomen zijn en raakten bijna veertig mensen gewond. Vannacht ontplofte een autobom in de buurt van de Shahadabrug, waar veel overheidsgebouwen staan. Daarbij raakten 38 mensen gewond en zeker zeven mensen zijn overleden. De aanslag is nog niet opgeëist. Het was de tweede aanslag in een paar uur tijd in Bagdad »

Rekening houdend met deze elementen gaat de verzoeker niet akkoord met het feit dat Bagdad nog steeds een functionerende grootstad is.

Door geen rekening te houden met de individuele situatie van de verzoeker en de algemene situatie in Bagdad heeft de verwerende partij het artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 en het artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU geschonden.

Betreffende het artikel 15, c), van het Richtlijn 2011/95/UE (vroeger Richtlijn 2004/82/CE), omgezet in Belgisch recht door het artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980, in haar arresten Elgafaji en Diakité, wijst het Europees Hof van Justitie erop dat « hoe meer de verzoekers eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld al zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming » (Elgafaji, §39 ; Diakité\ §31).

In casu, is de verzoeker een doelwit voor militie in Bagdad. Bijgevolg, in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, is het noodzakelijk om de mate van willekeurig geweld die Bagdad teistert in een meer flexibeler wijze te analyseren. Als Uw Raad zou vaststellen dat er geen spraak is van willekeurig geweld in de zin van het artikel 48/4, §2, c), is er geen twijfel dat het terugsturen van de verzoeker naar hun land van herkomst hen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen in overeenkomstig met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet"

Er worden geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 26 april 2018 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuw element de COI Focus Irak “*Veiligheids-situatie in Bagdad*” van 26 maart 2018.

2.2.2. Op de terechtzitting van 4 mei 2018 legt de advocaat van verzoeker nog een kopie neer van een standaard medisch getuigschrift in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 17 april 2018.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk

kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker verklaart een Iraaks staatsburger te zijn en een soenniet van Arabische origine uit Bagdad. Verzoeker vreest te worden vermoord door de sjiiitische milities omwille van 1) zijn naam, O., die een soennitische connotatie heeft, 2) zijn soennitische geloofsovertuiging en 3) het feit dat hij twee ontheemde gezinnen uit al Anbar heeft geholpen.

Verzoeker haalt concreet aan dat hij op 20 juni 2015, toen hij onderweg was in een taxi van Ameriya naar Karrada, werd ontvoerd door vier onbekende mannen in een zwarte, geblindeerde wagen. Hij werd drie dagen vastgehouden, zonder te weten waarom. Verzoeker stelt te zijn geslagen, gefolterd en verkracht. Na de derde dag kon hij ontsnappen en is hij ondergedoken bij zijn oom. Op 30 juni 2015 belde zijn vader op om te zeggen dat er een dreigbrief voor hem was gekomen. Hierna heeft hij Irak verlaten.

Verzoeker haalt ten tweede aan dat hij omwille van zijn naam enkele keren problemen heeft ondervonden aan controleposten in Bagdad toen hij in de taxi zat. Hij werd gepest, niet met respect behandeld, zijn identiteitskaart werd op de grond gegooid, hij diende verschillende vragen te beantwoorden en hij werd soms verplicht om uit de taxi te stappen en te voet verder te gaan.

Verzoeker geeft ten derde aan dat zijn wijk niet meer veilig is, dat er problemen zijn, dat er aanslagen worden gepleegd en dat het moeilijk is om er te blijven leven.

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal documenten heeft voorgelegd aan de asiendiensten om zijn vluchtrelaas te staven (CGVS, stuk 22, map met 'documenten').

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

- Wat betreft de voorgelegde kopie van zijn paspoort, een kopie van zijn rantsoenkaart, zijn origineel nationaliteitsbewijs, zijn originele identiteitskaart, een kopie van de woonstkaart van zijn grootvader, een kopie van de woonstkaart van zijn vader, een kopie van de identiteitskaart van zijn moeder en een kopie van het nationaliteitsbewijs van zijn vader, kan de Raad zich aansluiten bij het standpunt van de commissaris-generaal dat deze documenten louter betrekking hebben op verzoekers persoonsgegevens en die van zijn familieleden. Deze gegevens staan niet ter discussie.

- Verzoeker legde ook een originele dreigbrief neer. Uit de bijgevoegde vertaling naar het Nederlands, blijkt dat verzoeker en zijn familie door een sjiiitische militie (AAH) met de dood worden bedreigd omdat verzoeker hulp heeft geboden aan een soennitische familie die uit haar woonplaats werd verdreven. Verzoeker verklaart dat deze brief werd afgeleverd aan het huis van zijn vader enkele dagen nadat hij was ontvoerd (CGVS, stuk 8, gehoor 32 januari 2017, p. 3). De Raad is van oordeel dat deze brief in wezen door eender wie zou kunnen worden opgesteld. Dit document volstaat dan ook niet als bewijs van de problemen die verzoeker stelt te hebben gekend in Irak. Deze dreigbrief kan dan ook niet los worden gezien van de afgelegde verklaringen. Dit document dient te worden ondersteund door een voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk vluchtrelaas. De bespreking van verzoekers afgelegde verklaringen volgt hieronder.

- Verzoeker legde twee foto's neer om te bewijzen dat hij werd mishandeld tijdens zijn ontvoering. Verzoeker verklaarde dat hij op zijn rug werd geslagen met een kabel (CGVS, stuk 15, gehoor van 8 juli 2016, p. 9).

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn vaststelling dat, los van het feit dat verzoeker niet te herkennen is op deze foto's, hieruit niet valt af te leiden in welke omstandigheden hij deze verwondingen heeft opgelopen.

Verzoeker werd tijdens het eerste gehoor op het CGVS duidelijk op het volgende gewezen: *"U zei dat u nog een klein litteken hebt. Zelf mag ik geen medische vaststellingen maken. Brengt u daar nog een medisch attest voor binnen als het kan. Dat attest vermeldt dan best ook dat het gaat over littekenweefsel dat bijvoorbeeld al een jaar oud is. U hebt daar wettelijk gezien vijf dagen de tijd voor, maar zolang er geen beslissing is genomen kan ik de documenten die u ons toestuurt nog in uw dossier opnemen."* Ook meldt de protection officer: *"Ik weet niet welke middelen uw sociaal assistent ter beschikking heeft, maar ik zou u aanraden om te beginnen met hulp te vragen aan uw advocaat of sociaal assistent. Aan de advocaat. Let u er mee op dat mijnheer die documenten nog binnen stuurt. Advocaat: ja"* (CGVS, stuk 15, gehoor 8 juli 2016, p. 9-10). Op het einde van dit gehoor wordt er nogmaals op gehamerd: *"Probeer ook binnen de 5 dagen al een afspraak te maken met de nodige dokters specialisten die kunnen vaststellen dat u oud littekenweefsel heeft"* (CGVS, stuk 15, gehoor 8 juli 2016, p. 19).

Tijdens het tweede gehoor op het CGVS, dat een half jaar later plaatsvindt, wordt het volgende gesteld: *"De vorige PO had een medisch attest gevraagd, heeft u dat ingediend? Ja, ik heb het ingediend. Er zit geen medisch attest in van uw littekens. Neen. Zij moesten mij dan naar een dokter sturen voor een test. Het is in mijn belang. Ik zou naar een gewone dokter gaan, geen psycholoog, die een vaststelling doet van de littekens. Welke wonden heeft u daaraan overgehouden? Momenteel ben ik genezen, maar je kan het zien op de foto's. Dokter zal het weker weten als hij mij zal testen. Er zijn nog steeds sporen."* (CGVS, stuk 8, gehoor 23 januari 2017, p. 12).

Verzoeker en zijn advocaat waren aldus sinds juli 2016 op de hoogte dat het aangewezen was om een arts te consulteren die objectieve vaststellingen kan verrichten omtrent de littekens die verzoeker zou hebben overgehouden aan de folteringen. Tijdens een tweede gehoor werd nogmaals gewezen op het belang van een dergelijke attestatie. Verzoeker werd er tevens op gewezen dat de medische verslagen die hij reeds had voorgelegd, niet volstonden. Aangezien de bestreden beslissing dateert van oktober 2017, heeft verzoeker dus meer dan een jaar de tijd gehad om door een arts vaststellingen te laten doen omtrent de opgelopen littekens. Verzoeker heeft echter nooit een dergelijk medisch verslag ingediend. Ook thans heeft de advocaat van verzoeker, die reeds aanwezig was tijdens het eerste gehoor op het CGVS en aan wie uitdrukkelijk de vraag werd gesteld om erop te letten dat verzoeker een dergelijk attest liet opstellen en bezorgen aan het CGVS, geen dergelijk medisch verslag toegevoegd aan het verzoekschrift. Ter terechtzitting legt de aanwezige advocaat wel een medisch verslag voor van 17 april 2018. Het betreft echter wederom een standaard medisch getuigschrift dat wordt opgesteld door een psychiater in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit verslag handelt enkel over de psychische problemen waarmee verzoeker kampt en de medicamenteuze en psychiatrische behandeling die noodzakelijk wordt geacht in dit verband. Zoals eerder gesteld, wordt tijdens het tweede gehoor op het CGVS uitdrukkelijk gesteld dat de verzoeker naar een gewone dokter moet gaan en niet naar een psycholoog (of psychiater) omdat hij vaststellingen moet laten doen in verband met zijn littekens.

De Raad meent dat voormelde vaststellingen relevant zijn bij de beoordeling van de neergelegde foto's. Verzoeker en zijn advocaat werden immers verschillende keren geconfronteerd met het gegeven dat deze foto's en de verklaringen daaromtrent onvoldoende bewijswaarde hebben. De littekens die verzoeker heeft opgelopen moeten worden gestaafd met een medisch verslag. Verzoeker stelde ook verschillende keren tijdens zijn gehoren dat hij dit begrijpt en dat er nog sporen zijn van de mishandelingen, zodat een arts hieromtrent zeker objectieve vaststellingen kan doen. Het feit dat verzoeker en zijn advocaat hebben nagelaten om een dergelijk medisch attest voor te leggen, hoewel zij hiertoe ruimschoots de kans hebben gekregen, vormt volgens de Raad eerder een tegenindicatie van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, die hij tracht te ondersteunen met foto's.

- Wat betreft het neergelegde standaard medisch getuigschrift van 14 juli 2016 en het attest van 28 december 2016, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het standpunt dat deze attesten niet van die aard zijn dat ze een oorzakelijk verband kunnen aantonen tussen verzoekers psychische toestand en zijn problemen in Irak. Het eerstgenoemde attest is inderdaad opgesteld op basis van verzoekers eigen verklaringen en maakt geen melding van een objectief medisch of neuropsychologisch onderzoek. Daarom kan bezwaarlijk worden gesteld dat dit document een oorzakelijk verband aantoont tussen de psychologische toestand van verzoeker en de context die hij heeft geschetst. De commissaris-generaal merkt terecht op dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat deze medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor het aangehaalde vluchtrelaas. Het tweede attest is een summier attest waarin enkel wordt vermeld dat verzoeker zo snel mogelijk over een individueel logement zou moeten beschikken omwille van zijn ernstige chronische psychiatrische problemen, waarvoor hij medicatie neemt.

Nogmaals merkt de Raad op dat van verzoeker werd verwacht dat hij een medisch verslag zou bijbrengen omtrent zijn littekens, dat best zou vermelden hoe oud deze littekens zijn. Dit attest zou dan, indien de inhoud ervan correleert met de afgelegde verklaringen, wel degelijk een ondersteunende bewijswaarde kunnen hebben. Een dergelijk medisch verslag werd echter niet bijgebracht.

- Verzoeker legde deze medische attesten eveneens voor om geheugenproblemen aan te tonen en dit als verschoning van zijn tegenstrijdige verklaringen. Gelet op de summier inhoud van het tweede attest, kan dit niet volstaan om te staven dat de verzoeker zodanige concentratieproblemen en geheugenproblemen zou hebben, dat hij niet in staat zou zijn om zijn relaas op een coherente en precieze wijze te brengen.

In het eerste attest wordt vermeld dat verzoeker zich bevindt in een depressieve toestand en dat hij kampt met een posttraumatische stressstoornis, wat zich veruitwendigt in onder meer geheugenproblemen en concentratiestoornissen. In dit attest wordt ook vermeld dat de verzoeker een medicamenteuze behandeling volgt, en een psychiatrische opvolging onontbeerlijk is en dit voor onbepaalde duur. De commissaris-generaal stelt echter het volgende vast: *“Er dient echter opgemerkt te worden dat dit rapport op geen enkele manier substantieert op welke gronden de conclusies dat u symptomen zou vertonen van PTSD of dat u zou lijden aan geheugenverlies gestoeld zijn. Uit dit attest*

valt bovendien op geen enkele manier af te leiden hoe lang u reeds bij deze arts in consultatie zou zijn, hoe vaak u op consultatie bent geweest of op welke manier deze consultatie(s) is (zijn) verlopen. Een interventie of hospitalisatie is er op heden echter nog niet geweest of u legt hierover in ieder geval geen begin van bewijs neer. Ook wat betreft de evolutie van de vernoemde pathologieën (zie supra), stelt het attest dat er niet voldoende perspectief is om hierop te kunnen antwoorden. Bijgevolg blijkt niet uit dit attest dat u op regelmatige basis wordt opgevolgd of begeleid. Indien u uw psychologische toestand als verschoningsgrond wil gebruiken voor uw flagrante tegenstrijdige verklaring, dan kan van een asielzoeker op z'n minst verwacht worden dat hij zijn toestand zou staven met uitgebreide psychische attesten, onderzoeken en een objectief vastgestelde diagnose. Dit is in casu niet het geval." De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden in deze vaststellingen.

Verzoeker legt ter terechtzitting nog een standaard medisch getuigschrift van 17 april 2018 neer. Hierin wordt in wezen hetzelfde aangehaald, verzoeker bevindt zich in een depressie en kampt met een post-traumatische stressstoornis, die zich onder meer uit in geheugenproblemen en concentratiemoeilikheden. Verzoeker wordt nog steeds medicamenteus behandeld en psychiatrische opvolging wordt nog steeds als noodzakelijk gezien. Deze behandeling werd gestart op 14 juli 2016 en is nog nodig voor onbepaalde duur. Er wordt ook gesteld dat een interventie/hospitalisatie "waarschijnlijk" is, gelet op de evolutie van de situatie. Vooralsnog heeft er zich dus nog geen hospitalisatie voorgedaan. De attesterende psychiater vermeldt in het attest eveneens dat hij verzoeker sinds 14 juli 2016 al dertien keer op consultatie heeft gehad en geeft hierbij de data weer.

Verzoeker brengt weliswaar een medisch attest voor waaruit kan worden afgeleid hoe lang hij reeds bij deze psychiater in behandeling is en hoe vaak hij op consultatie is geweest. Dit neemt echter niet weg dat dit zeer beknopte attest op geen enkele manier uiteenzet op welke gronden de conclusies dat verzoeker symptomen zou vertonen van PTSD of dat hij effectief zou lijden aan geheugenverlies gestoeld zijn. Een omstandig verslag van een objectief medisch of neuropsychologisch onderzoek dat staakt dat verzoeker geheugenproblemen heeft en wel in die mate dat het voor hem moeilijk dan wel onmogelijk is om coherente en precieze verklaringen af te leggen over gedetailleerde feiten, wordt niet voorgelegd.

Bijgevolg besluit de Raad dat de voorgelegde medische attesten niet volstaan om te bewijzen dat verzoeker kampt met geheugenstoornissen die dermate ernstig zijn dat ze een impact hebben op de coherentie van de afgelegde verklaringen en aldus een verschoningsgrond vormen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen.

Hierbij kan nog worden gewezen op de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing:

"Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat u pas tijdens het tweede interview op het CGVS, anderhalf jaar na uw aankomst in België en een half jaar na uw eerste interview op het CGVS, gewag maakt van mogelijke geheugenproblemen. Zo dateren deze attesten van 14 juli 2016, welgeteld een jaar na uw aankomst in België, en het tweede van nog een half jaar later. Bovendien haalt u deze problemen pas aan wanneer u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen, hoewel u daarvoor tijdens het interview vlot kon antwoorden op de vragen en geen melding maakte van eventuele geheugenproblemen. Er wordt echter op gewezen dat u gedurende uw ganse eerste interview op het CGVS, noch tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gewag heeft gemaakt van eventuele geheugenproblemen. U legde dit attest overigens enkel voor nadat u werd gevraagd uw lichamelijke letsels te laten attesteren door een arts. Naast het feit dat u geen enkele melding maakt van dergelijke problemen, verklaart u ook dat u door uw advocaat werd aangeraden om naar een psycholoog te gaan (CGVS 1, p. 10). Hoe dan ook, tijdens het eerste interview op het CGVS bleek u overigens geen enkele moeite te hebben om de verschillende aspecten van uw verhaal, zoals de omstandigheden van uw ontvoering, uw ontsnapping, situatie bij uw oom na uw ontsnapping, en de verschillende data en tijdstippen van sleutelmomenten in uw relaas op een coherente en gedetailleerde manier te vertellen. U maakte hierbij op geen enkel moment melding van eventuele geheugenproblemen. Het feit dat u deze geheugenproblemen, gestaafd met twee medische attesten, als verschoningsgrond wil aanwenden voor uw tegenstrijdige verklaringen, is op z'n minst opmerkelijk te noemen."

Deze vaststellingen zijn correct en vinden steun in de relevante stukken van het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS uitgebreid werd ondervraagd en dat hij in staat was om op uitgebreide wijze alle aspecten van zijn vluchtrelaas weer te geven. Ook wanneer hem zeer specifieke details worden gevraagd, slaagt verzoeker erin om op uitgebreide en precieze wijze te antwoorden, zonder hierbij melding te maken van geheugenproblemen. Verzoeker werd er nochtans op gewezen dat hij enkel antwoorden moet geven waarvan hij zeker is en dat hij moet aangeven wanneer hij twijfelt (CGVS, stuk 15, gehoor 8 juli 2016, p. 3-4). Verzoeker kan bijvoorbeeld zonder enige twijfel 12 namen van personen opsommen wanneer hem wordt gevraagd om namen te

geven van personen die zijn omgekomen bij de aanslag op een fitnessclub in Karada (CGVS, stuk 15, gehoor 8 juli 2016, p. 12-13). Ook de detailvragen over de ontvoering zelf worden zonder enig probleem beantwoord. Verzoeker weet precies waar en wanneer zijn taxi werd aangehouden, door welk type auto's de taxi werd aangehouden, hoeveel personen hierbij betrokken waren, wat er toen gezegd werd en hoe hij in één van de wagens werd geduwd (CGVS, stuk 15, gehoor 8 juli 2016, p. 15). Wanneer hem wordt gevraagd om in detail zijn ontsnapping te beschrijven, geeft verzoeker een zeer gedetailleerde beschrijving van de kamer waar hij werd vastgehouden en van de verschillende ruimtes waar hij is geweest om uit het huis te geraken (CGVS, stuk 15, gehoor 8 juli 2016, p. 17-18).

Op geen enkel moment maakt verzoeker gewag van moeilijkheden om zich zaken te herinneren. Hij haalt nochtans wel zijn psychische problemen aan tijdens dit gehoor, die dus aan de oorsprong liggen van zijn geheugenproblemen. Verzoeker stelt: *"Eigenlijk, mijn advocaat heeft me aangeraden om bij een specialist en bij een psycholoog te gaan. Ze heeft me beloofd om mijn sociaal assistent te contacteren, maar daarna gebeurde niets"* (CGVS, stuk 15, gehoor 8 juli 2016, p. 10). Daarna stelt verzoeker nogmaals: *"Ze hebben mij verschrikkelijk pijn gedaan, gefolterd. Ze hebben mij verkracht. Ik was bewusteloos. Trouwens, ik heb zelfs mijn advocate gevraagd of ik daaromtrent bij een specialist moet gaan."* (CGVS, stuk 15, gehoor 8 juli 2016, p. 11). Op het einde van dit gehoor wordt ook door de advocaat geen melding gemaakt van het gegeven dat verzoeker zodanig met psychische problemen kampt dat hij geheugenstoornissen heeft die een impact kunnen hebben op de coherentie van zijn verklaringen.

Het is enkel tijdens het tweede gehoor, een half jaar later, dat verzoeker aanhaalt dat hij moeite heeft om zich bepaalde zaken te herinneren. Verzoeker geeft dit verschillende malen specifiek aan wanneer hij wordt geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen. Uit dit gehoorverslag blijkt echter dat hij ook op omstandige wijze kon antwoorden op de gestelde vragen. Daarbij stelt de Raad vast dat de tegenstrijdigheden die door de Raad worden weerhouden – met name het feit dat verzoeker zich flagrant tegenspreekt over wat er zich na zijn ontsnapping bij zijn oom heeft afgespeeld, dat hij zich tegenspreekt over het contact tussen zijn ouders en zijn vrienden en zijn ouders onderling en dat hij zich ook tegenspreekt over verschillende elementen rond zijn verkrachting – ook niet te maken hebben met het feit dat verzoeker zich omwille van zijn geheugenstoornissen bepaalde zaken niet meer kan herinneren. Verzoeker geeft simpelweg verschillende versies van de feiten weer, of dit kan op zijn minst worden gesteld wanneer men het geheel van deze tegenstrijdige verklaringen in acht neemt. Ook tijdens zijn derde gehoor slaagt verzoeker erin om op een duidelijke en omstandige wijze te antwoorden op de gestelde vragen. Verzoeker maakt tijdens dit gehoor geen melding van problemen om zich bepaalde zaken te herinneren. Tijdens dit gehoor tracht de verwerende partij verder zicht te krijgen op de problemen die verzoeker heeft gekend in Bagdad omwille van zijn naam O. Hij wordt tijdens dit gehoor niet verder geconfronteerd met tegenstrijdige verklaringen. Het is dan ook opvallend dat verzoeker, die thans stelt omwille van zijn psychologische problemen niet of heel moeilijk een coherent relaas te kunnen weergeven, tijdens dat gehoor geen melding maakt van dergelijke problemen (CGVS, stuk 5, gehoor 2 juni 2017).

- Aangaande de acht foto's waarop mensen te zien zijn met spandoeken met beledigingen over de naam O. en leuzen over de naam O., stelt de commissaris-generaal terecht vast dat deze foto's geen betrekking hebben op verzoekers eigen persoon. Verzoeker verklaart immers dat hij deze foto's op internet heeft gevonden. De door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Het voorleggen van deze foto's volstaat dan ook op zich niet om vast te stellen dat verzoeker omwille van zijn naam O. een gegronde vrees voor vervolging koestert in zijn land van herkomst. Er dient verder te worden gekeken naar de verklaringen die verzoeker aflegt met betrekking tot de problemen die hij stelt te hebben gekend in Irak omwille van zijn naam O. Deze verklaringen worden hieronder besproken.

- Verzoeker legde ten slotte nog print screens neer van Facebook, waarmee hij wenst aan te tonen dat tijdens de aanslag in Karrada van 3 juli 2016, 20 van zijn kennissen zijn omgekomen. Hiermee wil verzoeker duidelijk maken dat zijn wijk, Karrada, niet veilig is, dat er problemen zijn, dat er aanslagen zijn en dat het moeilijk is om daar te blijven leven. De Raad stelt vast dat een dergelijke gebeurtenis niet kan worden gelinkt aan verzoeker, en dus niet kadert in een persoonlijke vrees voor vervolging in zijn hoofd. In de bestreden beslissing wordt nog terecht opgemerkt dat uit de landeninformatie in het administratief dossier (CGVS, stuk 23, map met 'landeninformatie', document 5) blijkt dat deze aanslag door ISIS werd opgeëist en gericht was tegen de sjjiitische bevolking. Verzoeker verklaart ook zelf dat bij de grote aanslag in Karrada vrienden en kennissen zijn omgekomen die zowel tot de soennitische als de sjjiitische strekking behoorden (CGVS, stuk 5, gehoor 2 juni 2017, p. 9).

De Raad volgt de commissaris-generaal in zijn standpunt dat een dergelijke gebeurtenis kadert in het veralgemeende geweld in Bagdad. Deze situatie wordt hieronder besproken in de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Uit deze beoordeling blijkt dat nergens wordt ontkend dat de situatie in Bagdad nog steeds problematisch, complex en ernstig is en dat er nog steeds aanslagen worden gepleegd door ISIS.

2.4.2.3. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen en dat bovendien hun bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet. Ze volstaan op zich dus niet om de beweerde ontvoering, foltering en verkrachting geloofwaardig te bevinden en een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd en specifiek en aannemelijk zijn, opdat zijn vluchtrelaas in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De Raad stelt verder vast dat de documenten die verzoeker heeft voorgelegd ter staving van zijn bewering dat hij omwille van zijn naam O. geïdoleerd wordt, omwille van de bovenvermelde redenen, op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Een individuele en in concreto-beoordeling blijft noodzakelijk. Er dient dan ook te worden gekeken naar persoonlijke problemen die hij hieromtrent heeft aangegeven op het CGVS.

2.4.2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat 1) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn ontvoering, mishandeling en verkrachting, 2) hij niet aannemelijk maakt dat zijn leven in Irak in gevaar is omwille van zijn naam O., 3) hij niet aannemelijk maakt dat hij een vrees voor vervolging koestert omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging en 4) hij niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is omdat er aanslagen hebben plaatsgevonden in zijn wijk, Karrada.

2.4.2.5. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing en die hierboven worden samengevat, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat de verklaringen van verzoeker dermate worden gekenmerkt door incoherenties, ongerijmdheden en tegenstrijdigheden dat ze niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift niet in om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft, zoals hierna blijkt.

Immers, waar verzoeker zich beperkt tot het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat de voorgelegde documenten op zich niet volstaan om aan te tonen dat hij in Irak werd ontvoerd, mishandeld en verkracht en dat deze documenten verder niet gepaard gingen met coherente verklaringen. Integendeel, er werden verschillende flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld in zijn verklaringen.

Wat betreft deze verschillende tegenstrijdigheden, is verzoeker evenwel de mening toegedaan dat de aangehaalde tegenstrijdigheden niet zo belangrijk zijn en niet volstaan om deze elementen van zijn asieltrelaas als ongeloofwaardig te bestempelen. Hij heeft gedetailleerde verklaringen afgelegd over de mishandeling die hij heeft ondervonden. Hij werd zwaar geslagen, gefolterd en verkracht door onbekende mannen. Volgens het UNHCR zijn tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen op zich niet voldoende om de vluchtelingenstatus te weigeren. Dergelijke verklaringen dienen te worden geëvalueerd in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier. Verzoeker wenst ook te onderstrepen dat, wanneer er twijfel heerst omtrent de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas, het UNHCR het principe van het voordeel van de twijfel toepast. Dit principe werd ook herhaaldelijk benadrukt in de rechtspraak van de Raad.

De Raad stelt vast dat de pogingen van verzoeker om zijn tegenstrijdigheden, en de impact ervan op de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, te minimaliseren, niet overtuigen, en dit om volgende redenen.

- Zoals reeds opgemerkt spreekt hij zich tegen over wat er zich na zijn ontsnapping bij zijn oom heeft afgespeeld. Tijdens het eerste gehoor verklaart verzoeker: *“Toen mijn oom mij zag was hij gechoqueerd, ik bedoel verrast. Hij belde direct naar mijn moeder om haar te laten weten. Omar is bij mij”, zei hij tegen haar. Want hij wist dat ik spoorloos was. Ik probeerde te bellen naar mijn vader. Dan heb ik hem gezegd dat ik bij mijn oom F. A. A. (...) ben. Mijn vader was heel ongerust voor mij.*” (CGVS, stuk 15, gehoor 8 juli 2016, p. 11). Tijdens het eerste gehoor wordt verzoeker gevraagd: *“Wie van uw familieleden heeft het eerst gemerkt dat u weg was?”*, waarop verzoeker stelde: *“(…) Ze belde naar mijn vader want ze was ongerust. Het was niet gewoon dat ik mijn gsm toe deed. Toen mijn vader zei tegen haar: “maar hij is eergisteren bij u gekomen”. Op dat moment waren ze alle twee ongerust en wisten ze dat er iets aan de hand was. Dus één dag ben ik voor hen spoorloos geweest*” (CGVS, stuk 15, gehoor 8 juli 2016, p. 16). De protection officer verifieert dan nog: *“Heb ik het goed begrepen dat uw ouders pas na twee dagen merkten dat u weg was?”*, waarop verzoeker: *“Ja”* antwoordt (CGVS, stuk 15, gehoor 8 juli 2016, p. 11).

Tijdens het tweede gehoor verklaart verzoeker: *“Mijn oom kwam en toen hij mij zag, was hij gechoqueerd, niemand wist dat ik ontvoerd was. Mijn vader dacht dat ik bij mijn moeder was en mijn moeder dacht dat ik bij mijn vader was gebleven. Dus niemand van de twee wisten waar ik was, want ze zijn uit elkaar, niemand wist waar ik was. Toen mijn oom me in deze toestand zag, hij dacht dat ik ruzie had of zo, hij zei, wat is het probleem? Toen ik kon niets zeggen, ik zei, laat me eerst binnen. Daarna ging ik binnen, ik had nog steeds schrik. Daarna was ik een beetje berust, en hij zei dat ik veilig was. Daarna heb ik mijn moeder gebeld en alles vertel den ze vertelde het aan niemand. Ik heb mijn vader ook gebeld en zei, als iemand je iets vraagt, vertel niets. Dat is het”* (CGVS, stuk 8, gehoor 23 januari 2017, p. 9). Daarna wordt verzoeker gevraagd wanneer hij zijn moeder en vader belde. Verzoeker antwoordt: *“Dag erna. Want ik kwam 's nachts bij mijn oom aan. Ik vertelde mijn oom, bel niemand. De dag erna was ik een beetje berust, en ik heb mijn moeder gebeld.”* (CGVS, stuk 8, gehoor 23 januari 2017, p. 9). Verzoeker stelt ook, wanneer hem wordt gevraagd wanneer hij zijn vader dan heeft gebeld: *“Toen ik klaar was met bellen naar mijn moeder, heb ik mijn vader gebeld”* (CGVS, stuk 8, gehoor 23 januari 2017, p. 9). Verder tijdens gehoor stelt hij nogmaals, op de vraag: *“Wisten uw ouders tijdens uw ontvoering dat er iets gebeurd was?”*, *“Ze wisten het niet. Want mijn vader dacht dat ik bij mijn moeder was en omgekeerd”* (CGVS, stuk 8, gehoor 23 januari 2017, p. 15).

In één versie van de feiten geeft verzoeker dus aan dat zijn ouders er na twee dagen achter kwamen dat hij niet bij één van hen was en dat zijn oom ook op de hoogte was aangezien hij onmiddellijk contact zou hebben opgenomen met zijn moeder om haar gerust te stellen. Verzoeker stelt verschillende keren uitdrukkelijk dat hij voor zijn ouders één dag spoorloos is geweest en dat ook zijn oom wist dat hij spoorloos was. In een andere versie van de feiten geeft verzoeker zeer duidelijk aan dat zijn ouders nooit hebben geweten dat hij spoorloos was. Zijn moeder dacht dat hij bij zijn vader was en andersom. Er is bij zijn oom dan ook geen enkele alarmbel afgegaan toen hij daar plots aan de deur stond. Zijn oom dacht dat hij ruzie had gehad. Verzoeker geeft in het verlengde van deze versie van de feiten aan tot de volgende dag te hebben gewacht om contact op te nemen met zijn ouders om hen op de hoogte te brengen. Zij wisten immers niet dat hij spoorloos was en hij heeft hen dan ook niet onmiddellijk, in het midden van de nacht en toen hij nog moest bekomen van de gebeurtenissen, verwittigd.

Tijdens het tweede gehoor verklaart verzoeker, nadat hij geconfronteerd wordt met zijn tegenstrijdige verklaringen, dat hij wel degelijk zelf heeft gebeld naar zijn moeder met de telefoon van zijn oom maar dat de telefoon van hem werd weggehaald door zijn oom omdat die zijn moeder wou spreken. Verzoeker bevestigt dat hij niet heeft verklaard dat zijn oom direct naar zijn moeder zou hebben gebeld om haar gerust te stellen dat hij bij zijn oom zat. Zijn moeder wist nog steeds van niets. De commissaris-generaal stelt terecht vast dat een dergelijke uitleg niet van dien aard is om deze verschillende versies met elkaar te doen rijmen.

Van iemand die stelt gedurende drie dagen te zijn ontvoerd, meerdere malen mishandeld en verkracht door onbekende mannen, kan worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt over de vraag of zijn familieleden ooit hebben geweten dat hij spoorloos was en of deze mensen na zijn ontsnapping dan wel meteen dienden te worden gerustgesteld of dat het ook goed was om hen pas de dag na zijn ontsnapping te informeren. Los van de vraag of verzoeker dan zelf zou hebben gebeld naar zijn moeder of dat zijn oom eerst of daarna de telefoon in handen zou hebben gehad, doet het feit dat verzoeker hierover een geheel verschillende context schetst tijdens zijn tweede gehoor wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

- Voorts spreekt de verzoeker zich tegen over het contact tussen zijn ouders en zijn vrienden tijdens en na zijn ontvoering. De commissaris-generaal geeft dit als volgt weer in de bestreden beslissing: *“Vervolgens spreekt u zich eveneens tegen over het contact tussen uw ouders en uw vrienden tijdens en na uw ontvoering. Zo verklaart u enerzijds dat zowel uw vader als uw moeder uw vrienden hebben opgebeld na uw verdwijning en naar u hebben gevraagd, uw moeder had namelijk de telefoonnummers van uw vrienden opgeslagen (CGVS 1, p. 18). Anderzijds verklaart u dat uw vrienden tot op de dag van vandaag niet op de hoogte zijn van uw ontvoering en dat uw ouders nooit in contact hebben gestaan met uw vrienden (CGVS 2, p. 15). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, zegt u dat uw moeder uw vrienden wel heeft opgebeld om te vragen waar u was, maar dat zij uw moeder antwoordden dat ze het niet wisten, waarop uw moeder dacht dat u bij uw vader was. Gevraagd waarom u dan negatief antwoordt op de vraag of uw ouders en uw vrienden ooit in contact met elkaar hebben gestaan, antwoordt u dat u de vraag niet goed had begrepen (CGVS 2, p. 15). Dergelijke uitleg kan echter bezwaarlijk als afdoende worden beschouwd voor uw flagrante tegenstrijdige verklaringen hieromtrent, zeker omdat u zich hierna in dezelfde context een tweede keer tegenspreekt. Zo wordt u tijdens het tweede gehoor gevraagd of uw moeder hierna nog bijkomend contact had gehad met uw vrienden, waarop u nee antwoordt (CGVS 2, p. 15). Echter, tijdens het eerste interview had u nochtans verklaard dat er na de ontsnapping nog wel degelijk contact was geweest met uw vrienden. Eén van uw vrienden zou namelijk teruggebeld hebben naar uw moeder om te vragen of u intussen terecht was (CGVS 1, p. 19). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u dacht dat er werd bedoeld dat uw moeder een vriend zou hebben opgebeld (CGVS 2, p. 15). Het feit dat u resoluut tweemaal ontkent dat er contact is geweest, terwijl u uw versie dan aanpast al naargelang wat u daarvoor reeds had verklaard is geen afdoende verklaring voor deze flagrante tegenstrijdigheden. Ten derde verklaarde u tijdens het eerste interview dat zowel uw vader als uw moeder uw vrienden hadden opgebeld (CGVS 1, p. 18), terwijl u tijdens het tweede interview verklaart dat het enkel uw moeder was (CGVS 2, p. 15). Hiermee geconfronteerd, ontkent u resoluut dat uw vader ooit in contact zou hebben gestaan met uw vrienden (CGVS 2, p. 15). Ten slotte spreekt u zich voor de zoveelste keer tegen wanneer u enerzijds verklaart dat uw ouders elkaar hadden gebeld om te weten waar u was (CGVS 1, p. 16), en anderzijds verklaart dat uw ouders tijdens uw ontvoering niet in contact hebben gestaan met elkaar (CGVS 2, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u dat u dat niet heeft gezegd (CGVS 2, p. 17). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is geen afdoende verklaring voor uw flagrant tegenstrijdige verklaringen”.*

Bij nazicht van de gehoorverslagen, stelt de Raad vast dat verzoeker zich inderdaad verschillende keren flagrant tegenspreekt wanneer hem wordt gevraagd of zijn vader en/of zijn moeder tijdens en na zijn ontvoering (nog) in contact hebben gestaan met zijn vrienden, of zijn ouders dan de telefoongegevens hadden van deze vrienden. Ook blijkt uit de gehoorverslagen dat verzoeker tijdens het eerste gehoor uitdrukkelijk verklaart dat zijn moeder zijn vader opbelde toen zij erachter kwam dat hij spoorloos was omdat ze ongerust was (CGVS, stuk 15, gehoor 8 juli 2016, p. 16), terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor tot drie keer toe verklaart dat zijn ouders toen nooit contact met elkaar hebben gehad. Hij ontkent dit ooit te hebben gezegd en benadrukt dat het “onmogelijk” is dat zijn moeder zijn vader zou bellen (CGVS, stuk 8, gehoor 23 januari 2017, p. 16-17). Verzoeker slaagt er niet in om een bevredigende verklaring te geven voor deze flagrante tegenstrijdigheden wanneer hij hiermee wordt geconfronteerd.

Volledigheidshalve merkt de Raad ook nog op dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor ook stelde dat zijn ouders niet naar andere familieleden hebben gebeld toen ze merkten dat hij spoorloos was, dit omdat ze bang waren (CGVS, stuk 15, gehoor 8 juli 2016, p. 18 en 19). Dit strookt dan ook weer niet met de verklaringen dat zijn oom direct na zijn ontsnapping zijn moeder had gebeld om te melden dat hij terecht was, en dat hij dus wist dat verzoeker spoorloos was.

De Raad is van oordeel dat van verzoeker die voorhoudt zulke zwaarwichtige feiten te hebben meegemaakt, verwacht kan worden dat hij over essentiële zaken, zoals wat zijn ouders juist hebben ondernomen toen zij erachter kwamen dat hij was verdwenen, coherent kan vertellen. Verzoeker zou toch een duidelijk zicht moeten hebben over de vraag of zijn vrienden tijdens zijn ontvoering al dan niet op de hoogte werden gebracht van zijn verdwijning. Het spreekt ook voor zich dat hij zou moeten weten of zijn ouders al dan niet elkaar hadden gecontacteerd tijdens zijn verdwijning. Hij heeft hen immers apart gecontacteerd na zijn ontsnapping om hen op de hoogte te brengen van de gebeurtenissen.

- De commissaris-generaal stelt verder vast dat de geloofwaardigheid van de vermeende verkrachting compleet wordt ondermijnd door verzoekers flagrante tegenstrijdige verklaringen hierover.

De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor het volgende verklaarde: *“Toen ze mij pilletjes gegeven hadden, het was de 2e dag. Ik was toen nog half bewust. Eén van hen zei: “doe zijn T-*

shirt uit”, en hij begon lichamelijk mij te betasten. Ik probeerde hem iets te doen, maar ik was volledig zoals verlamd. Op dat moment was ik bewusteloos. Om middernacht was ik wakker, en ik voelde dat er mij iets gedaan hebben.” Vervolgens wordt hem gevraagd: “U voelde dat ze u iets gedaan hadden. Op welke manier voelde u dat?”, waarop verzoeker antwoordt: “Voordat ik bewusteloos was, waren ze al begonnen. Wanneer ik wakker was beeldde ik mij gewoon in hoe ze het verder hebben gedaan.” Daarna vraagt de protection officer: “toen u terug bij bewustzijn was, voelde u ook fysiek iets?”. Hierop stelt de verzoeker: “Toen ik wakker was, was ik alleen met mijn onderbroek” (CGVS, stuk 15, gehoor 8 juli 2016, p. 17).

De relevante passages in het tweede gehoor zijn de volgende:

“(…) Toen ik wakker was, gaven ze me weer een pilletje, en toen ik ben voor de tweede keer wakker geworden was ik naakt, zonder kledij. En ik had 70% twijfel dat ze mij seksueel verkracht hebben. Daarna hebben ze mij weer pilletjes gegeven en ik bleef slapen tot de laatste keer, ik herinner mij dat ik de pilletje heb uitgespuwd. Ik kon vluchten.

(…)

U vertelde ook dat u werd misbruikt. Kan u dat beschrijven?

Hoe? Ik werd wakker en ik vond mezelf naakt, zonder kledij, dus ik had het gevoel dat ze mij verkracht hadden.

(…)

Hoe weet u dat?

Ik voel het

Wat voelt u dan?

Ik had gevoel dat ze mij hebben verkracht.

Kan u dat gevoel beschrijven? Neen.

Waarom niet?

Ik kan dat niet beschrijven.

U moet mij toch op één of andere manier zeggen wat er is gebeurd, hoe u zich voelde.

Ik sliep en toen ik wakker werd, ik heb mezelf naakt gevonden zonder kledij en ik had gevoel dat er iets mis was gebeurd. Het is raar want ik had dit gevoel vroeger niet.

Wat voelde u dan? Iets mentaals of iets fysiek?

Fysiek

Ik snap dat het niet makkelijk is om daarover te spreken.

Gevoel van iemand die wordt seksueel verkracht door iemand ander, hoe zou dat gevoel zijn?

Wat hadden ze dan gedaan?

Ik kan alleen zeggen dat ik wakker werd, ik was zonder kledij en ik had gevoel dat er iets die mij seksueel had verkracht.

(…)

Voor de verkrachting, was er enige aanwijzing dat dat zich ging voordoen?

Neen. Helemaal niet. Toen ik wakker werd, was ik echt gechoqueerd, verrast.

Hebben zij zich nooit op zo'n manier gedragen bij u?

Neen.” (CGVS, stuk 8, gehoor 23 januari 2017, p. 10, 12 en 13).

Na te zijn geconfronteerd met zijn verklaringen van het eerste gehoor op het CGVS, ontkent verzoeker deze verklaringen en houdt hij vast aan wat hij heeft verteld tijdens het tweede gehoor.

De Raad kan verzoeker niet volgen in zijn argumentatie dat deze tegenstrijdigheden “*niet zo belangrijk*” zijn en niet volstaan om zijn verklaringen in dit verband als ongeloofwaardig te bestempelen. De Raad merkt op dat een ondervraging omtrent een verkrachting een uiterst delicate kwestie is en dat de verklaringen die worden afgelegd met de nodige omzichtigheid dienen te worden beoordeeld. Hierbij dient ook rekening te worden gehouden met onder meer de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming. Deze specifieke omstandigheden, zoals bijvoorbeeld de culturele achtergrond van de verzoeker om internationale bescherming, kunnen het zeer moeilijk maken voor de betrokkene om over dergelijke gebeurtenissen precieze verklaringen af te leggen.

Dit neemt echter niet weg dat verzoeker, omtrent de hoeksteen van zijn vluchtrelaas – in casu is dat de ontvoering, mishandeling en verkrachting door onbekende mannen, vermoedelijk omwille van onder meer zijn naam – samenhangende en aannemelijke verklaringen dient af te leggen. In casu geeft verzoeker tijdens de verschillende gehoren dermate afwijkende versies van de feiten weer, dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde verkrachting. Tijdens het eerste gehoor stelt verzoeker immers dat hij denkt te zijn verkracht omdat zijn ontvoerders hiertoe aanstalten maakten toen hij nog half bij bewustzijn was. Ze hebben zijn T-shirt uitgetrokken en zijn hem beginnen te betasten. Verzoeker stelt dat hij zich nog probeerde te verzetten maar dat hij al half bewusteloos was door de pillen die hij

moest innemen. Toen hij wakker werd, kon hij de link leggen tussen het feit dat hij enkel nog zijn onderbroek aanhad en de handelingen die zijn belagers voor zijn bewusteloos stelden. Tijdens het tweede gehoor wordt meermaals gevraagd waarom verzoeker denkt dat hij door zijn belagers seksueel werd misbruikt. Steeds benadrukt verzoeker dat hij wakker werd zonder kleren en dat hij dan het gevoel had dat hij werd verkracht. Verzoeker stelt verschillende keren dat dit gevoel en het feit dat hij naakt wakker werd, de enige indicaties betreffen voor dit seksueel misbruik. Verzoeker ontkent stellig dat er voordien enige aanwijzing was dat hij zou worden misbruikt.

De Raad ziet niet in hoe beide versies met elkaar te verzoenen zijn. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker enkel vasthoudt aan één versie van de feiten, wat uiteraard niet volstaat. In het verzoekschrift wordt verder ook geen uitleg verschaft om deze flagrante tegenstrijdige verklaringen goed te praten. Hoe moeilijk het ook is om hierover te praten, in casu kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers relaas over essentiële elementen zodanig wordt gekenmerkt door flagrante incoherenties dat het niet geloofwaardig is.

2.4.2.6. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift nog op dat hij *“een verhoogd risicoprofiel bezit in Irak”*. Op grond hiervan dient hem de vluchtelingenstatus te worden toegekend.

De Raad gaat ervan uit dat verzoeker hier verwijst naar zijn soennitische geloofsstrekking en zijn naam O.

De Raad stelt vast dat uit de meeste recente beschikbare landeninformatie (aanvullende nota van 26 april 2018, COI Focus Irak: *“De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018), blijkt dat de sjiiitische milities in Irak en Bagdad zich bezondigen aan bepaalde misbruiken, ontvoeringen en mensenrechtenschendingen en dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke praktijken. Uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van de verzoeker dermate ernstig zou zijn dat hij louter door het behoren tot soennitische strekking of louter door zijn naam O., die een soennitische connotatie heeft, een risico loopt om te worden vervolgd. Verzoeker dient aldus concrete aanwijzingen aan te reiken waaruit blijkt dat hij omwille van deze elementen dreigt te worden geveiseerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Wat betreft de concrete problemen die verzoeker dienaangaande heeft aangehaald, kan verwezen worden naar de relevante motieven in de bestreden beslissing, die volgens de Raad pertinent en correct zijn en worden overgenomen.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat het zeer merkwaardig is dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS aangeeft dat: *“Ik heb veel vrienden die hun naam [O.] was. Zij zijn vermoord”* (CGVS, stuk 15, gehoor 8 juli 2016, p. 12), terwijl tijdens het derde gehoor het volgende wordt gesteld:

“U heeft gehoor over mensen met de naam [O.] die problemen hebben gekend. Wat kan u daarover vertellen?”

Ik hoorde, hij heet [O.], daarom wordt hij vermoord, omdat hij soenniet is. Enkel en omwille van zijn strekking, soenniet.

(...)

U heeft erover gehoord. Kan u mij specifieke gevallen geven?

Ik hoorde over een persoon die [O.] heet, hij passeerde langs bij een militiecheckpoint. Ik hoorde dat toen hij met zijn vrienden was. Toen laten ze zijn vrienden doorgaan en hij was op dezelfde dag later vermoord, ze hebben hem vermoord.

Kent u zijn volledige naam?.

Nee

(...)

Kent u nog specifieke voorvallen?

Meestal worden ze vermoord.

Kent u nog andere mensen?

Nee. (CGVS, stuk 5, gehoor 2 juni 2017, p. 6).

Uit zijn verklaringen blijkt derhalve dat verzoeker aanvankelijk stelt dat veel van zijn vrienden met de naam O. in Irak werden vermoord, terwijl, wanneer hem specifieke informatie wordt gevraagd, hij er slechts in slaagt één concreet geval op te sommen van iemand die hij niet persoonlijk kent. Daargelaten deze vaststelling, wijst de Raad erop dat het hoe dan ook niet aannemelijk is dat verzoeker, die van mening is dat mensen met de naam O. worden vermoord in Irak, bijzonder weinig moeite deed om de bron van deze problemen, de checkpoints, te vermijden in Bagdad. Hieromtrent wordt geen enkele duiding gegeven in het verzoekschrift.

2.4.2.7. De Raad besluit dat verzoeker de hierboven besproken gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en

betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, niet weerlegt. Deze vermelde motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstreken gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen na het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 26 april 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die werd bijgebracht door de verwerende partij kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (aanvullende nota CGVS, COI Focus "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere

aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “ramadanoffensief” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïsoleerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Verzoeker geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met de stelling dat Bagdad nog steeds een functionerende grootstad is. Daarbij verwijst hij naar en citeert hij uit een reportage en een tweetal

nieuwsberichten waarin gesteld wordt dat Irak, en Bagdad geteisterd worden door aanslagen gepleegd door ISIS, waarbij verschillende doden en gewonden zijn gevallen.

De Raad merkt op dat niet wordt betwist dat er zich in Bagdad nog terreuraanslagen, gepleegd door ISIS, voordoen en dat daarbij verschillende slachtoffers vallen. Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat dit gegeven in rekening werd gebracht. Zoals reeds vermeld, blijkt hieruit dat niet alleen het aantal incidenten in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie in 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen. Deze tendens zet zich ook verder in 2018. De aangehaalde persberichten, die overigens dateren van 2016 en 2017, kunnen deze conclusie niet wijzigen. Daarenboven dienen ook diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen in de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. In dit verband verklaart verzoeker zich niet akkoord met de vaststelling dat Bagdad desondanks nog steeds een functionerende grootstad is. Dit standpunt kan niet worden bijgetreden daar dit geen steun vindt in de landeninformatie die de verwerende partij heeft bijgebracht. Zoals gesteld, werd bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad terdege rekening gehouden met het gegeven dat er zich nog aanslagen voordoen alsook met de impact van het geweld in Bagdad op het dagelijkse leven van de burgers.

2.5.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat hij specifiek wordt geïdентificeerd dan wel omdat in zijn hoofd een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoeker haalt aan dat hij een reëel risico loopt dat hij door zijn naam, die typisch soennitisch is, het slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker hiermee verwijst naar zijn ontvoering, mishandeling en verkrachting door onbekende mannen, vermoedelijk onder meer omwille van zijn naam, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat uit de landeninformatie, aangebracht door de partijen, weliswaar blijkt dat soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, maar niet dat soennieten, in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. De Raad kan uit de beschikbare objectieve landeninformatie ook niet afleiden dat personen met de naam O. het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Er is geen informatie beschikbaar die aantoont dat mannen met de soennitische naam O. specifiek worden geïdентificeerd of om die reden slachtoffer zijn van meer gerichte vormen van geweld. Het enkele gegeven dat verzoeker soenniet is en de naam O. heeft, is dus niet voldoende om een reëel risico op ernstige schade vast te stellen.

Hierbij dient nog in acht te worden genomen dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen voldoende zwaarwichtige aan zijn religie en naam verbonden problemen heeft aangehaald. Bovendien wordt de zwaarwichtigheid van de problemen die hij aan checkpoints zou hebben gekend door zijn naam verder ondermijnd wanneer blijkt dat verzoeker amper moeite deed om deze problematische situaties te vermijden of om zijn levensstijl omwille van het mogelijke risico hieraan verbonden op één of andere manier aan te passen. Aldus zijn er in hoofd van verzoeker evenmin concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging en zijn naam O., specifiek wordt geïdентificeerd.

Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoekers geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS drie keer werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij uitgebreid de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen – nogmaals vestigt de Raad er de aandacht op dat hem op het CGVS verschillende keren werd gevraagd een medisch attest neer te leggen in verband met zijn littekens –, heeft hij zich tijdens elk gehoor laten bijstaan door zijn advocaat, en werd hij tijdens alle gehoren bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. In de mate dat de verzoeker nog aanvoert dat artikel 3 EVRM werd geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES